

Thế Giới Bé hay To?

Trịnh Xuân Đình chạy về từ San Francisco đến Huntington Beach, để rủ bạn đi ra Quán Huỳnh ở Little Saigon ăn bánh tôm Hà Nội! 11/5/2007

Ngày xưa sao tôi thấy Hà nội của tôi to thế! Đi bộ từ bên kia cầu Long Biên Pont Doumer sang đến chợ Đồng Xuân Hà nội mất mấy tiếng đồng hồ. Đi tới Hồ Hoàn Kiếm rồi đến Chợ Hôm Hà nội, sao xa ời là xa! Đi bộ hoặc đi xe đạp. Trong trí óc của tôi, Hà nội to lắm, to lắm rồi, đẹp lắm rồi!!! Đến khi vào đến Saigon 1954, đi dạo Saigon bằng xe đạp từ Thị Nghè vào Phú Lâm, rồi từ Gia Định qua bờ sông sang Thủ Thiêm, tôi thấy Saigon ôi thôi sao lớn thế! Rồi đi xe lửa về Long An hay Mỹ Tho. Thế giới của tôi sao càng to! Nhưng bây giờ thì tôi thấy thế giới thật bé tí teo! Bé quá đi thôi!

Lời của Trần Như Tráng

Anh Trần Như Tráng là một người tôi vẫn coi như một người anh kể từ những ngày xa xưa, khi tôi còn là một phụ khảo ở Đại Học Luật Khoa Saigon, một người anh không chỉ vì anh hơn tôi vài tuổi mà là vì anh đã luôn luôn dành cho tôi tình thương một người anh dành cho đứa em.

Anh đã viết những giòng trên gửi đến một cho người bạn cũ, có lẽ đã cùng học với anh từ những năm tiểu học, một người đã lâu anh không gặp lại. Anh đã cc cái email đó cho tôi, do vậy mà tôi đã được đọc những lời thật dễ thương như vậy của anh. Không hiểu đối với những người khác, những lời đượm chân tình đó có dễ thương hay không, nhưng đối với tôi nó nói lên cả một trời yêu đương, cả một bể nhung nhớ, nó nói lên những ngày anh - và chắc chắn là cả tôi nữa - còn bé, hay nói cách khác còn là một thiếu niên. Khi đó chúng tôi còn sống ở quê nhà, nơi đã cho chúng tôi bao nhiêu kỷ niệm, bao nhiêu hạnh phúc, để bây giờ nhìn lại chúng tôi thêm có lại. Bởi vì có bé thì mới thấy thế giới của mình to đến như vậy.

Cả một thời thanh xuân đã qua đi quá mau, mặc dù nhìn lại mình thấy mới đây, mới ngày nào...

Tuổi thơ qua mau quá, anh nhớ như ngày nào

đôi mắt em như sao soi thấu tâm hồn nhau,

Giờ đây anh đã uá ...

đôi mắt quầng thâm rồi...

Một Lần Nào Cho Tôi Gặp Lại Em ()*

Ở trường hợp anh thì tôi không biết, nhưng trường hợp tôi thì chẳng có em nào để mà mong gặp lại cả. Nhưng tôi vẫn thấy bài ca do Tuấn Ngọc hát thật thấm thía. Bởi vì đối với tôi "em" chính là tôi, chính là nửa cuộc đời tôi đã mất, nửa cuộc đời mà tôi van xin được gặp lại mà sao được? Tôi nghĩ anh cũng thế, cũng nhớ nửa cuộc đời vàng son của anh, nửa cuộc đời mang bao dấu vết trong tâm khảm anh, bởi vì ai chẳng là con người? Ai mà chẳng có những mất mát, những gì để nhung nhớ, để thêm có lại?

Thấm thoát đã hơn ba mươi năm trôi qua, gần một nửa đời chúng mình, chúng mình sống trên một xứ xa lạ mặc dù chúng mình quá quen biết với tất cả những thứ gì ở xung quanh, phải không anh? Đối với anh bây giờ cái gì cũng nhỏ bé. Có phải vì cái gì cũng tầm thường, cái gì cũng không còn cái thứ ý nghĩa mà mình có trong tâm trí vào ngày xưa hay không? Anh kể đến chuyện con anh bay đi những xứ xa xôi làm việc vào buổi sáng để trở về lại nhà vào buổi chiều ăn cơm với vợ con. Không còn khoảng cách không gian nữa! Như vậy chẳng phải là cuộc sống đã trở nên quá máy móc, vô ý nghĩa hay sao? Cái vui của con người là thấy thế giới bí mật, thế giới hấp dẫn, đáng để chúng ta đi tìm tòi khám phá. Ngày nay đâu còn gì để khám phá nữa? Tất cả đã được khám phá và phơi bày ra đó rồi.

Tại sao anh lại thấy Hà Nội to? Đi bộ từ bên kia cầu Long Biên Pont Doumer sang đến chợ Đồng Xuân Hà nội mất mấy tiếng đồng hồ. Phải chăng vì anh đã đi bằng đôi chân nhỏ bé của anh, của một đứa bé con, cho nên đi mãi không đến? Tôi đoán vậy. Vì đối với đứa bé khi làm cái gì nó không thích thì thời gian bao giờ cũng trôi qua chậm chạp. Chẳng qua đó là cảm giác mà thôi. Làm gì mà mất mấy tiếng đồng hồ hả anh? Tôi chẳng biết khoảng cách đó xa bao nhiêu vì nay tôi không còn biết gì về Hà Nội nữa. Đi tới Hồ Hoàn Kiếm rồi đến Chợ Hôm Hà nội, sao xa ời là xa! Đi bộ hoặc đi xe đạp. Anh đi đâu mà đi lắm nơi thế? Đứa bé là anh cũng biết đi lang thang, cũng biết đi rong chơi đây đó hay sao? Như vậy là anh đã hơn tôi nhiều lắm. Ngày tôi còn nhỏ, ngày tôi còn ở Hà Nội, tôi chẳng đi đâu xa hơn là từ nhà ở đường Bernard Debeaux đi ra tới đường Gambetta

nơi có một rạp xi nê, nay tôi đã quên tên, để xem những phim Zorro hay Tarzan hay phim Les Trois Mousquetaires. Tôi chỉ nhớ những lúc phim chiếu cảnh dân đang hoạn nạn mà anh hùng từ xa phi ngựa đến, thế là cả rạp vỗ tay la hét ầm ĩ. Thời đó thật là dễ dễ mà chúng mình vui, chúng mình sung sướng, anh nhỉ?

Nói chuyện đi xe đạp mà vẫn còn thấy xa, tôi nhớ ngày tôi còn là một thiếu niên, khi đó tôi đã rời Hà Nội để theo gia đình xuống sống ở Hải Phòng. Từ đó đi Đồ Sơn tắm biển với các bạn, chỉ có hơn hai chục cây số mà đi xe đạp sao tôi thấy xa đến thế! Sau này vào Saigon nghe một vài người bạn đạp xe đi Cap Saint Jacques, tôi thấy phục họ quá đi thôi. Đến khi vào đến Saigon 1954, đi dạo Saigon bằng xe đạp từ Thị Nghè vào Phú Lâm, rồi từ Gia Định qua bờ sông sang Thủ Thiêm, tôi thấy Saigon ôi thôi sao lớn thế! Rồi đi xe lửa về Long An hay Mỹ Tho. Thế giới của tôi sao càng to! Thế mà những ngày ở Mỹ, mới cách đây mười năm, không ngày chủ nhật nào tôi không đạp xe hơn 30 miles, từ nhà đến cầu Golden Gate, đi bằng qua cầu để rồi trở về. Như thế thì quả thật bây giờ tôi cũng thấy quả đất nhỏ bé lại. Như anh đã viết: Nhưng bây giờ thì tôi thấy thế giới thật bé tí teo! Bé quá đi thôi!

Anh Tráng ơi, bọn mình bỏ quê hương sang đến đất Mỹ văn minh này, xe hơi mình lái, máy bay mình đi, chỗ nào mình cũng có thể tới, anh nhỉ? Anh ở tuốt phía nam ,tôi ở phía bắc xa cách nhau sáu tiếng đồng hồ lái xe, thế mà khi nhớ anh, tôi liền lái xe đi xuống dưới ấy. Anh có thấy bọn mình nay chẳng còn biết xa là gì không anh?

txđ 3-2007

(*) [Một lần nào cho tôi gặp lại em \(Vũ Thành An\) -- Tuấn Ngọc](#)